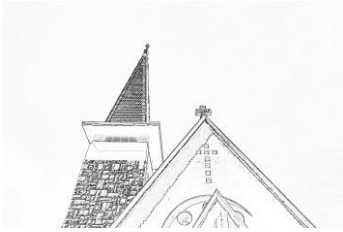

Mert a keresztről szóló beszéd bolondság ugyan azoknak, akik elvesznek, de nekünk, akik üdvözülünk, Istennek ereje. Mert meg van írva: „Véget vetek a bölcsék bölcsességének, és az értelmesek értelmét semmivé teszem.” Hol a bölcs? Hol az írástudó? Hol e világ vitázója? Nem tette-e bolondsággá Isten a világ bölcsességét? Mivel tehát a világ a saját bölcsessége útján nem ismerte meg Istent a maga bölcsességében, tetszett Istennek, hogy az igehirdetés bolondsága által üdvözítse a hívőket. És miközben a zsidók jelt kívánnak, a görögök pedig bölcsességet keresnek, mi a megfeszített Krisztust hirdetjük, aki a zsidóknak ugyan megütközés, a pogányoknak pedig bolondság, de maguknak az elhívottaknak, zsidóknak és görögöknek egyaránt az Isten ereje és az Isten bölcsessége. Mert az Isten „bolondsága” bölcsőbb az emberek bölcsességénél, és az Isten „erőtlensége” erősebb az emberek erejénél.

Kedves Testvéreim! Az ókorban az emberek vágytak istent találni. Mindent megtettek, sajátos kritériumokat alkottak maguknak. Fontos volt a közösség hite, különböző hatások érték őket. A zsidók akkoriban jelet vártak, valami kézzelfoghatót. Szerették volna a Messiást, aki mint győztes hadvezér, kiszabadítja őket a Római uralom alól. A görögök a rétorokat hallgatták, szerették a meséket. Megnyugtatni a lelküket, jól szórakozni, élvezni az életet. Jézus pedig jött, feláldozta magát, és sem a zsidók, sem a görögök nem értették, mi történt.

Ma inkább az érdektelenségé a főszerep. A lényeg, hogy könnyű legyen istent találni. Ma a „kényelmes-istenek” korát éljük. Legyen olyan az isten, amilyet én szeretnék. Ha csak kegyelmes, de nem igazságos, hát legyen olyan. A világ azt sulykolja belénk, hogy az istenedet is úgy válaszsd meg, ahogy épp a világ diktálja neked.

Megtérésem előtt én egy rendkívül szkeptikus ember voltam, bár most is az vagyok. Akkor még talán fel sem fogtam, miért lelkészek a szüleim, vagy hogy miért járnak annyian templomba. Néha elmentem én is, bár erővel lehetett csak vinni. Mindig megörültem, amikor valami miatt nem kellett menni. Megvolt a magam istene, nem érdekelt a Biblia sem a prédikáció. Nem érdekelt más, csak a magam gondolatai. Így van ezzel mindenki, aki nem ért meg. Mindenki keres magának istent. Lehet alapul venni számtalan elképzelést, én például a hittanórán hallott Istent képzeltem el, csak kicsit másképp. Úgy gondoltam, hogy Isten az, aki meghallgatja imádságainkat, bármit is kérjünk. Úgy voltam vele, hogy lehet bármit tenni, ha az ember nem bukik le. Nincs bűn, nincs rossz út, csak az, amit az ember választ magának. Isten meg mint egy kedves apuka, lenéz ránk és néha megszán. Így is el lehet képzelni, meg lehet alkotni magunknak istent. Széles a paletta, számtalan világvallás és szekta keresi a maga istenségeit, no meg persze a hívők ezreit csábítják.

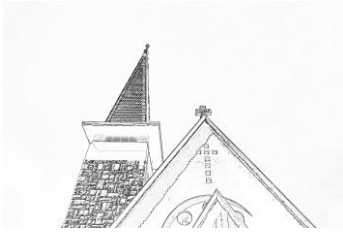
Ez bennünket is fenyeget. Hamis istenek vesznek minket körül és észre sem vesszük. Ezek a „hiszek én a magam módján istenben” istenek. Talán hallottak egyest-mást a Bibliáról, talán templomba is eljönnek néha: de az igaz Istent nem ismerik. Mert aki őt megismeri, az azután mind többre vágyik. Ha megtapasztalod ezt a hatalmas erőt, akkor a világ kinyílik, az élet megváltozik. Erre egy magam alkotta istenség nem képes, legfeljebb ha én magam akarok változni. Lehet hátraesni képzelgésektől, sőt révületbe is lehet esni, megvannak erre a praktikák, no meg persze a Sátán is kiváló eszköztárat kínál erre. Igen, a Sátán még olykor a hamis isteneinket erővel is képes felruházni, hogy hihető legyen. Mint az utcai kuruzsló, aki a hókusz-pókuszok mellé kever egy kis tudatmódosító szert is. Mindent elhisz az ember, ha valami különös hatás éri.

De ezek a hatások meg sem közelítik a Biblia Istenét. Aki őt megtapasztalja, az utána biztos lehet a dolgában. Az ő ereje mindenkit meggyőz, akinek engedi megtapasztalni, akinek kijelenti magát. Ez jelenti számomra az erőt. Pál is erről ír: hogy nem ő kereste az Istent, hanem Isten kereste fel őt. Bár törekedett felé, mégsem ért el vele semmit, sőt tévútra csalta hamis istenképe.

Nem vetem meg azokat, akik nem úgy hisznek, ahogy én. Nem tudom, hogy ők mit éltek meg. Bármilyen furcsán hangozzék is, őszintén szólva nem igazán érdekel azok hite, akik nem a Biblia Istenében hisznek. Ennek egyetlen oka van: én megtapasztaltam, milyen, amikor Isten a Biblia olvasásakor szól hozzám. Megtapasztaltam, és naponta újra tapasztalom a Szentlélek áldását. Ez számomra egyértelművé tette, hogy nincs más Isten csak egy, akiben én hiszek. Ha valaki ilyen erővel bír, akkor számomra elképzelhetetlen, hogy más is létezzen rajta kívül.

Én ezt tapasztaltam meg, nem mást. Isten nekem a Bibliában jelentette ki magát. Olvastam, valósággá vált. Másnap újra. Olvastam az égő csipkebokorról, Isten pedig levetette a sarut a lábamról. Olvastam a bűnökről, Isten levetette velem a mázsás súlyokat. Olvastam megváltásról, Isten felszabadított, megtisztította lelkiismeretemet. Olvastam a küldetésről, Isten elhívott lelkésznek. Lehetett volna beleszólásom, mondhattam volna nemet, de nem akartam. Mikor ráébredtem az elképzelhetetlenre, Isten minden más utat érdektelenné, sőt gyűlöltté tett számomra.

Keresztyén rabszolgaság ez, mert bár én nem akartam megváltozni, Isten megtapasztalása rákényszerített. Gyermekként sosem akartam lelkész lenni, de Isten elhívott. Őszintén szólva nem szerettem emberek között lenni. Mindig magamnak való voltam. De ha ő hív, annak nem lehet nemet mondani. Szokták mondani, hogy a keresztyén ember szabad. Ez így is van, mert szabadon döntöttem a rabszolgaság mellett, bár tudom,

hogy Jézus ezt Istenfiúságnak nevezi. Egy fiú tékozolhat, én nem akarok. Ezért mondtam, hogy olyan ez mint Pál a damaszkuszi úton: nem volt más választása. Keresztyén rabszolgaság. Az igaz megtérés nem esik jól, sőt fáj. Elszakít mindattól, amihez addig ragaszkodtunk. Felszakít sérelmeket, családi viszályt szít, sőt a hitetlenektől végleg eltávolít, bárki is legyen az.

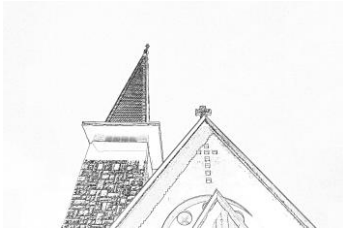
Jézus ezért mondta, hogy aki az eke szarvára teszi a kezét, és hátratekint, az nem alkalmas az Isten Országára. Mert aki valóban megérti az Isten szavát, az azután nem néz hátra. Minden más értéktelenné válik. Isten szava mindent felülír.

Megtapasztalni valami olyat, ami teljesen értethetetlen.

Azonban itt fontos leszögezni valamit. Különbség van aközött, hogy az ember valamit hall, és aközött, ha meg is tapasztalja. Amikor a szószékről hangzik az ige, az még nem jelent feltétlen megtérést. Még ha az ember el is hiszi, meg kell tapasztalnia. Ez elengedhetetlen. Nem kárhoztatok senkit, aki itt ül közöttünk, de nem hisz benne. Tiszteletben tartom. Sőt, én magam nem is akarok meggyőzni senkit. Mert az emberi meggyőzés olyan, mint a házaló porszívóügynök: attól még hogy megveszed a porszívót, még nem változik meg az életed. Így győz meg jónéhány szekta megannyi embert. Porszívóügynökként kereskednek az igével. A maguk Bibliafordítását használják, amik átírják az eredeti igét, rosszul fordítják. De mit érnek vele? Embereket, akik emberi módon vannak ott a közösségeikben. Krisztus meghalt értem, hangoztatják, de az életükre nincs hatással. Hát ennyit ér az emberi meggyőzés.

De ott van a keresztről szóló beszéd. Az igazi bolondság, ami távol áll minden emberi meggyőzéstől, minden emberi vágytól. Valami olyasmi, ami nem fér össze a józan ésszel. Rendben, Isten hatalmas, erős, kegyelmes, mint egy király. De egy király nem áldozza fel magát az alattvalóiért. Elképzelhetetlen, a realitásnak teljesen ellene mond. Jézus a szeretetről beszél. Mert az igazságot még az ember talán érti is valamennyire, legalábbis fel képes fogni. A szeretetet azonban nem. Ez a szeretet lehajolt megmosni a tanítványok lábát, sőt egyenesen azt mondta: ti is ezt cselekedjétek. Ez a szeretet mindent megtett, hogy az övéi Istenre találhassanak, elment a végsőig. Mindvégig tudta, milyen sors vár rá, hogy meg fogják ölni azok, akikért eljött. Mégis végigjárta az utat. Gyerekként azért tanult meg járni, hogy a golgotára felmehessen.

Ez pedig valóban bolondság. Halljuk és csóváljuk a fejünket. Emberileg teljesen érthetetlen. Mi úgy élünk, hogy meg vagyunk győződve róla, hogy a halál a véget jelenti. Bármilyen erős is legyen a hitünk, mindig ott motoszkál belül a gondolat, hogy vége. Mi emberek úgy éljük az életet, ami a csövön kifér. Utolsó leheletünkig szeretnénk kihasználni

Tapolca és Vidéke Református Társegyházközség

Dátum: 2021.07.04.

Textus: 1Kor 1,18-25

Lekció: Zsolt 118.

minden tapasztalatát, gyűjtjük a szép emlékeket a jó élményeket. Magunknak élünk, vagy legfeljebb családunknak, gyermekeinknek, mert bennünk is magunkat látjuk. Törekszünk előre, szeretnénk feljebb lépni, mindig egy lépcsőfokkal. És jött valaki, aki mindent azért cselekedett, hogy önmagát áldozza fel értünk. Erre mondja egy másik helyen Pál, hogy mi magunk, a mi bűneink és szűklátókörűségünk vitte a keresztre Jézust. Ő azért halt meg, hogy nekünk ne kelljen elvesznünk.

Ez hát a bolondság, ami az embernek teljesen érthetetlen. Ez hát az a tapasztalat, ami teljesen kikapcsol. Sőt, a keresztről szóló beszéd döntésre kényszerít. Ha elfogadod, az életed szükségképpen felfordul. Lehet nemet is mondani, Isten nem robotként használ minket. De ha az ember ezt megtapasztalta, azután már nem akar nemet mondani.

Adja az Úr, hogy megtapasztalhassuk ezt!

Kádár Tamás György